

ידיו סכום כסף ראשון להתחיל בעסקים. לקח אותו אחר-כך כשותפו. כך חזר סימון לעיסוק המישפחתי — המיסחר באמנות.

האחים נהרגו במחתרת

אבי מישפחת ויינטראוב, היה סוחר עתיקות בטרצ'ין שבפולין. הוא נחשב בשעתו כאחד ממומחי העתיקות בי פולין. ב-1927 נטל את אשתו וילדיו ועבר להתגורר בפאריס. בשוק הפישפשים של פאריס, שם מתרכז עיקר המיסחר באמנות ובעתיקות, הצליח האב לבנות עסק משגשג. עד שבא הכיבוש הגרמני. סימון היה צעיר האחים. הוא היה תינוק בן שלושה חודשים כאשר נעצרו הוריו בידי אנשי הגסטאפו הגרמניים. נשלחו למחנה ההשמדה באושוויץ, שם מצאו את מותם. אחד מדודיו הכריח אותו לביתו הרופני, שם הסתיר אותו במשך כל ימי המלחמה.

אחיו הגדולים של סימון הצטרפו לשרות המחתרת הצרפתית. לחמו בשורות המחתרת היהודית שפעלה בחסות המאקאי ושעמיה נמנו גם עורך-הדין תיאודור קליין, העיתונאי שייקה בן-פורת והאדריכל הרמן מנוח אורי אפנצ'ר. שניים מהאחים ויינטראוב מצאו את מותם בלחימה בגרמנים. האחד, יעקב ויינטראוב, היה מפקד המחתרת בניצח, נתפס על-ידי הגסטאפו והוצא להורג.

סימון גודל על-ידי דודו, גם אחרי ש-אחיו עלו לישראל במסגרת עליית-הנוער. הוא למד בבית-ספר לעסקים, שם התגלה בו לראשונה חוש מפותח מאד לעסקים. אבל בגיל 16 עבר את משבר גיל הנוער רים שלו. הוא נסח את לימודיו, עלה לארץ, למד באולפן בקיבוץ יד-מרדכי והצטרף אחר-כך לקיבוץ השומר-הצעיר כרמי יהו שבדרום. אולם אחרי שמונה חודשי שהייה בקיבוץ הגיע סימון למסקנה שחיי הקיבוץ אינם עבורו. הוא בא לתל-אביב, קיווה להיעזר באחיו, שאחד מהם, ז'אן תירוש, כבר היה סוחר אמנות ועתיקות מצליח.

היחסים עם האחים, שסימון לא גדל עימם יחד, לא היו תקינים וסימון בחר לחזור לצרפת. לחפש את מזלו שם. הוא עבד בימים כסוכן נוסע למכירת שעונים ונעליים ובלילות בילה במועדוני מוגמרטר. עד שחלה בשחפת. כשהחלים חזר לעיסוק קו של אביו ובעזרת ההון שהפקיד בידיו ז'אק קרפנטייה (קרפנטיין), פתח עסק עצמאי משלו למימכר ציורים וחפצי אמנות. הוא הצליח לרכוש את אמנםם של בעלי-הון יהודיים שהאמינו בחוש המסחרי שלו

דור, היתה עבורו רק שעשוע. את עיקר כספו צבר בעסקי המקרקעין, האמנות ומירוצייה-הסוסים. העיסוק בבידור היה עבורו רק מעין פיצוי על תיסכולו בעת שנאלץ בצעירותו לוותר על הקאריירה שהועיד או לעצמו — קאריירה של זמר שאנסונים. סימון היה אז בן 18 לערך, יתום שכל בני משפחתו ואחיו חיו בישראל. הוא הגיע לפאריס ונסחף אל חיי הלילה של מוגמרטר. שם התערב בחברה הבוהמית של אמנים למיניהם, ציירים, פסלים ומשוררים, הפך ללידים האישי של אלמונים הנמצאים כיום בשורה הראשונה של אמני צרפת. באחד המועדונים במוגמרטר, שבעליו ביסס את העסק שלו על גילוי כישרונות צעירים ועידודם, ניסה סימון לראשונה את מזלו כזמר.

ההצלחה האירה לו פנים. תוך זמן קצר זכה להופיע כזמר של שירים פופולאריים בכמה מועדונים קטנים. אלא שאז נאלץ לקטוע את חלומותיו. הוא חלה ב-שחפת פתוחה. סכנת חיים ריחפה עליו. קרוב לשנה הוא בילה בסנטוריום לחולי שחפת עד שהצליח להתאושש ולעמוד על רגליו.

כשיצא את הסנטוריום חיפש לעצמו עיסוק אחר. הוא היה אז חסר כל. אחד מידידי אביו לשעבר, ז'אק קרפנטייה, בעל גלריה לאמנות במרשה או פוס, שוק הרפישפים הפאריסאי, חמל עליו, הפקיד בו

סוחר-האמנות

סימון ויינטרופ, ליד אחד מציוריו של סלואדור דאלי. את עיקר רכושו עשה סימון בעיסוק מסחרי אמנות, אחרי שהצליח לקבל מסלואדור דאלי זיכיון להדפיס ולמכור רפרודוקציות של ציוריו. אחר-כך הסתעפו עסקיו למקרי קעין, בידור, מירוצייה-הסוסים ועיתונות.

שלום לידיד
סימון ויינטרופ, שהתאבד השבוע בירייה בפאריס, ניצב לבוש שחורים על קיברו של הזמר מייק בראנט, שהוא היה סוכנו, אחרי שקנה אותו בסכום נבוגה מאמרננו הקודם. לידו אשתו, פראנס.

והפקידו בידיו סכומים ניכרים לשם בני צוע עיסקות גדולות. הימים היו ימי שנות השישים הראשונות, כאשר החלה ההסתערות הגדולה של היפאנים על חפצי האמנות והציורים באירופה. סימון גילה אז את האפשרויות הטמונות בקישור זה. הוא התקשר אז עם הצייר הספרדי המהולל סלבדור דאלי, הצליח לשכנעו להעניק לו זיכיון להדפיס ליטוגראפיות משלו ורפרודוקציות של חלק מציוריו. לצורך זה היה עליו לגייס סכומים עצומים, הן כדי לשלם לדאלי והן כדי להקים בית-הוצאה ודפוס משלו להדפסת היצירות.

כאן בא לעזרתו יורד ישראלי אחר, מר-סל האבר. מרסל הגיע עם אשתו לארץ בתקופת מלחמת העולם השנייה. אחרי הקמת המדינה הוא ניהל עם אשתו מיס-עדה קטנה בגבעת-עלייה ביהו, לפני ש-החליט לרדת בצרפת.

בצרפת פנה מרסל לעיסוקי הצילום. הוא רכש חנות קטנה ומיושנת לצילום. שלא נראתה כעסק מבטיח במיוחד. אולם יחד עם החנות הוא רכש זיכיון מיוחד במינו: לצלם בקליניקה פרטית לילודות, בה נורגות ללדת נשות החברה הגבוהה של פאריס. תוך זמן קצר רכש מרסל זיכיונות נוספים כאלה, במרבית הקליניקות הפרטיות לילודות בפאריס. הוא עקב אחרי לידות ילדי עשירי צרפת, הכין לאבותיהם אלבומים של ימי חייהם הראשונים, מרגע לידתם ועד לצאתם מבית-החולים. האבות המאושרים היו מוכנים לשלם מחירים מפולפלים עבור אלבומים אלה. תוך כמה שנים הפך מרסל לאחד האנשים העשירים בפאריס. דירתו נמצאה כיום מול דירתו של מרסל דאסו, איל התעשייה האווירית היהודי של צרפת.

מרסל האבר היה מוכן להמר על החוש המיסחרי של סימון ויינטרופ. הוא הש- (המשך בעמוד 44)

קניאל (משמאל), את הצמד שוקי ואביבה ואת יוני נמרי. בתמונה נראה סימון (עומד ראשון משמאל) בימי הצלחתו המסחררת של מייק בראנט, כשלידו ניצבים האמרגן הישראלי חיים סבן ואיש יחסי-הציבור שלו, ז'וראל פול.

מגלה הכוכבים
כמי שנאלץ לוותר על קאריירה של זמר, עסק סימון ויינטרופ במיפוח זמרים ישראליים בעיקר, כמתחביב. הוא שהעלה לגדולה בצרפת את מייק בראנט (ראשון מימין בתמונה), את הנער נועם